

Gilles de Rais örömkönnyei:
Észrevételek az erkölcsi autonómia és a sadizmus kapcsolatáról
Horváth Márk – Lovász Ádám

Amikor megkérdezték, hogy miképpen ölték meg az említett gyerekeket, azt válaszolta, hogy Gilles időnként levágta a fejüket és a végtagjaikat, máskor átvágta a torkukat, a fej pedig a testen maradt, néha eltörte a nyakukat egy doronggal, néha elvágta a nyaki ütőerüket, hogy a gyerekek vérezzenek, és ilyenkor Gilles de Rais ráült a hasukra, rájuk támaszkodott és végignézte ahogy meghalnak.¹

1440 október 26-án élve elégették Gilles de Rais-t, az arisztokratát, hajdanvolt nemzeti hőst és tábornokot, aki alig több mint egy évtizeddel korábban szolgált a szent Jean D'Arc mellett a britek ellen vívott száz éves háborúban. Iszonyú közelségbe tud kerülni egymáshoz a szent és a szentségtelen. Sokként érte a korabeli közvéleményt a brutális gyermekgyilkosságok és szexuális perverziók híre. Senki sem gondolta volna, hogy a hadvezérről kiderül egy nap, hogy szörnyeteg, aki a tiszta bűnben és az obszcén mértékeket öltő sadizmusban leli örömét. Amióta napvilágra kerültek Gilles állítólagos cselekedetei, élénken foglalkoztatja a művészeket, írókat, filozófusokat és perverzeket egyaránt. Olyan, mintha a vér szabadonengedése a gondolkodás gépezetét is olajozná, új ösvények felé kalauzolva bennünket. Miért fokozza ily mértékben a fantáziát a vérbőség? Joris-Karl Huysmans igencsak átszellemülten ír Gilles kéjelgéseiről és rémületes orgiáiról:

Alkonyatkor, mikor érzekeik már valósággal a sugárzásig izzottak, s a vadpecsenyék erős levele felzaklatta s fűszerekkel meghintett, tüzes italok lánggra lobbantották őket, a kastély egyik félreeső termébe vonulnak Gilles és barátai. Ide hozzák a tömlöcökbe zárt kis fiúkat is. Levetkőztetik őket, kipeckelik a szájukat, a marsall fogdossa és meggyalázza őket, aztán tördöfésekkel kifordítja a belsejüket, s abban leli kedvét, hogy apró darabolja minden tagjukat. Máskor felhasítja a mellüket, és a lélegzetet issza ki a tüdejükből, olykor felnyitja a hasukat is, szagolgatja, a kezével kitágítja a sebet és belé ül. És ilyenkor, miközben a belek iszapos langymeleg szennyében fetreng, kissé megfordul, s a vállán keresztül hátra tekintve gyönyörködik az áldozatok végső vonaglásában, utolsó görcseiben. Ő maga mondotta: Sokkal jobban kielégített engem minden gyönyörűségnél, ha kedvemre játszhattam kínzásokkal, könnyekkel és vérrel.²

Magunk elé képzelhetjük a kastély irtózatos kínzókamráját, azt a vérvörös szobát ahol a legkifinomultabb testcsonkítások, kiáltások, könnyek, izzadtságcseppek, vérfolyamok és élvezetek szennyezik korlátlanul a mély alkonyi elsötétedést. Mindig tovább lehet nyitni a sebet, ezáltal teret engedve a diffúz meghatározhatatlanság hússzerű textúrájának. A kegyetlenség szövedékében a kimondhatatlan és a láthatatlan táplálkozik a megtörtség

¹ Bataille, Georges (szerk. 1990 [1959] *The Trial of Gilles de Rais*, ford. Richard Robinson (Gardena: Amok Books), 234.

² Huysmans, Joris-Karl (2016 [1916]) *Ott lenn*, ford. Kállay Miklós (Budapest: Hermit), 179.

élénkségéből. Ha egyszer is megpróbálnánk valami értelmet kinyerni a vértengerből, kudarcot vallanánk és szétloccsantott képzelőerőnk is tovaúszna a brutalitás színei, látványai és szagai által közösen megalkotott érzéki folyamban. Beleszagolva a frissen megnyitott belekbe, érződik az elfogyasztott, féligemésztt táplálék szagán kívül a méltóság illékonyága. Akár abban is rejlik egyfajta élvezet, ha különválasztjuk azt ami különválasztható, és az összes alkotóelemet újraegyesítjük egy kaotikus, illeszkedés nélküli, szétesett, elcsúszott alapszövetben. Hasonló jelenetnek lehetünk a tanúi a *Dis* című okkult horrorfilmben. Ennek nyitójelenetében a kvintesszenciális szadizmus látványa tárul elénk: egy maszkos alak leláncolva tart egy meztelen nőt. Rabjának nyakát sarlóval simogatva maszturbálja őt, majd az áldozat kényszerű élvezésének pillanatában átvágja annak torkát. Lehetséges-e közvetlenebb, erőteljesebb ábrázolása halál és szexualitás kapcsolatának? A nemi élvezet maga is áldozat: az áldozat áldozatszerű vonyítása, nyűszítése, majd kiélévezése az életből. Az élvezet hegycsúcsa már a létnek a túlsó oldala felé mutat, a tudatlanság felhőin is túlra. A szadizmusban az egyéni jelleg alantas darabokra esik szét, melyeket torz módon összeszerelve egy még riasztóbb monstrumot kaphatunk. A testrészek közötti harmónia, ami korábban fennállt, semmilyen módon sem kapcsolódik ahhoz az új, pervertált összetartozáshoz és elferdült rokonsághoz, amelyet a kéjgyilkos fantázia termel. Deformálódva, a test egy beavatódássá lényegül át, a tudatlanság új rétegeinek alapjaként, ami egymásra nyitja a lét különböző szintjeit. Különböző világok ütköznek össze egymással, míg egészen szét nem roncsolódik a testi konstitúció és ki nem alakul egy minden eddiginél ihletettebb, ugyanakkor elferdültebb látás. Ennek a látásnak egyéb érzékszerveink is részét kell, hogy képezzék, beletorkolva egy szinesztetikus vizualitásba.

Amikor beleszimatolt, sőt, beleélvezett az általa ejtett és kitégített sebekbe, Gilles az orrán és péniszén keresztül meglátta a megfoghatatlant. Kutyaszerűvé vagy farkasszerűvé vált ez az embervadász. Úgy vallotta Gilles, hogy mágikus erőre tehet szert az ártatlanok véréen keresztül, ezáltal pedig megidézheti az általa imádott Sátánt. Egy bizonyos hiedelemrendszer szerint az erőszaknak egy transzgresszív intenzitása lyukat üthet a világok közötti határban, áteresztővé változtatva azt. Ennek következtében lehetőség kínálkozik a teljes átlépésre, a megfoghatatlanságnak a láthatóságba történő belevéreztetésére. A has felmetszésén és a seb kitégítésén keresztül egy dimenziók közötti átjárót nyitott meg Gilles, ami megihlette kifordult szenzualitását. Csakhogy a szadizmus csapdájában nincsen megállás. Egyik fokozat következik a másik után, de a vágy sohasem lel békére. Látszólag hasonlít a misztikára, viszont utóbbiban a fokozatok egymásrakövetkezése, látszólagos végtelensége mégiscsak alárendelődik a békesség, lelki nyugalomnak valamilyen végső fokozatának. A szadizmus végállapot nélküli misztika. Vagy megállás nélküli tevékeny nyugalom? Az orr-pénisz több mint pusztán szaglószerű, egy átfogó érzéki folyamra nyíló szerveződés amely a saját maga által előállított folyadékokat és testnedveket a lehető legközelebről tapasztalja meg. Empirizmus ez a legjavából. Feltűnő, hogy az örült lovag és társai a mézszárlások előtt kifinomult és fűszeres ételeket fogyasztottak érzékeik felajzása végett. A gyomor telítettsége ily módon összefügg a vérszomj fokozódásával, a belek szaglására irányuló meredező kéjenc kedvvel. Kizárólag akkor tud megéhezni az emberi hússal a nemtelenül nemes kannibál, ha már előzőleg jól lakott egy más tekintetben. Olvashatjuk Huysmansnál az ínycucc vacsora részleteit:

Marhapástétomot, lazac és sügérpástétomokat ettek, házi nyúlfiókák és madarak rózsás húsát, forró mártásokkal leöntött sülteket, pizzai tortákat, sült kócsagokat, gólyákat, darvakat,

pávákat, bölömbikákat és hattyúkat, vadpecsenyét savanyú lében, nantes-i halcsíkot, mohából és komlóból, judás szakállból és mályvából készült salátákat, csípős ételeket, majorannával, muskatavirággal, koriándrommal, zsályával, édes gyökérrel, rozmaringgal, bazsalikommal és izsóppal, paradicsom maggal és gyömbérrel fűszerezve, illatosított és savanykás ételeket, amelyek a gyomrot szinte sarkantyúzták az ivásra, nehéz süteményeket, bodzavirággal és retekkel meghintett tortákat, mogyorótejes rizst fahéjjal beszórva, nehéz ételeket, amelyekre sűrűn kellett hajtogatni a sörrel vagy erjesztett szeder lével tett kupákat, a szín bort vagy a vörös és forralt, esetleg bódító cimettel, mandulával és mosuzzal agyonfűszerezett borokat, szilaj tűzű arany szemcséktől tarkálló pálinkákat, italokat, amelyektől megbolondult az ember.³

Elovasva ezt az igencsak részletes és ínycsiklandozó felsorolást, - amelyet Huysmans írói fantáziája (vagy étvágya?) igencsak kiszínez - , szinte felfordul a gyomruk a bőséges, nehéz ételektől és attól a túlbujánzó már-már barokkos érzékiségtől ami sugárzik ezen sorokból. Nehéz dolog olvasással jóllakni, mégis ezt a bámulatos teljesítményt nyújtja a próza barokkos eltúlzása. Minden érzékszervünk szükségeltetik ahhoz, hogy akárcsak kísérletet tegyünk ezen látványok, ízek, állagok és szagok halvány visszaidézésére, miközben szétrobban nyelőcsövünk és gyomruk ettől a túláradó bőségtől. Gilles De Reis és degenerált társai nem ismertek határokat, a teltség érzését pedig egyszer sem mondhatták a sajátjuknak. Úgy pukkadtak ki a gyönyöröktől és élvezetektől, hogy mindeközben üresek és jóllakatlanok maradtak. Ez figyelemreméltó etikai fokozat, mégha infernálisként is hat a hagyományos ágostoni keresztény felfogáshoz képest, amely a jóságot a léttel azonosítja. Nem csak gyomraikat tágították ki ezek az eltévelyedett lovagok, hanem megfűszerezett, feltüzelt képzelőerejüket és erkölcsi érzékület is. Egyetlen erkölcsi parancsot sem követtek, egyedül azt az imperatívuszt érvényesíttek a lehető legkövetkezetesebb módon, amelyet Aleister Crowley fogalmazott meg legexplicitebb formában: "Tégy amit akarsz lesz a Törvény egésze." Gilles és követői tulajdonképpen felvilágosultak voltak a Felvilágosodás előtt is, legalábbis abban a tekintetben, hogy önmaguk számára szabtak törvényt. Autonóm és szabad morális ágensekként viselkedtek, azaz, egyetlen külső tényezőre sem támaszkodtak. Önmaguk számára építettek egy új törvényt, ennyiben tehát következetes kantiánusokként jártak el. Azt tették másokkal, amit szívesen elszenvedtek ők maguk is.

A gyomor belső munkája összefonódik az orgia közepette a vérgőzös kízókamra atmoszférájával, ami oly nagy étvággal emészti fel a gyermekek testeit. Annyira megzavarodott ezeknek a lovagoknak az anyagcseréje, hogy már nem volt elég saját gyomraik emésztése, szükségessé vált más gyomrok hasznosítása is a kiterjesztett emésztés megvalósítása érdekében. Egyetlen óriási, mindent felemészteni igyekvő gyomorra várt a kastélyban berendezett kízókamra, amely még az élet és halál közötti különbséget sem tartotta tiszteletben. "Halott gyermekeket szennyezett be, - olvassuk Gilles-ről - "s vágyainak lázas tüzét a sírok vérmocskos jegével húsította, sőt annyira ment, hogy egy alkalommal, midőn gyermekraktára kiürült, egy terhes asszony hasát metszette fel, hogy kipróbálja a méhmagzatot is."⁴ A legőrjöngőbb szadisták is rendelkeznek, valamilyen céllal, mértékkel és erkölcsi szabállyal. Végig a saját útjukon kívánnak járni,

³ Huysmans 2016 [1916]: 126.

⁴ Huysmans 2016 [1916]: 180.

ennyiben ők az igazi libertinusok. Az általuk megvalósított mágikus rend maga a rendszertelenség, a határok teljes hiánya. Egyetlen szabályuk a saját szabály követésének parancsolata. A transzgresszió több, mint puszta vámpírizmus, vagy rendkívüli aberráció: sokkal inkább egy kalapácsütés ami szétver minden idolumot, legyen szó az Élet, az Erkölc vagy akár a Gyermekek bálványáról. Gilles lehántja a hazug eszméket, mint egy hagymáról az élet különböző rétegeit, úgy hogy az abszolút középpontnélküliség, az üresség tárulkozik fel, lényegnélküli lényegiségként a lehúzott héjak közepette. Úgy jár el, mint egy radikális buddhista szerzetes, aki előbb gondolatban választotta le minden létezőnek a lényegnélküli rétegeit, majd ezt az analitikus gondolatmenetet a gyakorlatba ültette át, a tényleges megnyúztatás és szétbogozás végett. Végül semmi sem marad. A méhmagzat meggyalázása és kiemelése otthonos közegéből teret nyújt az üresség beismerésének és a helynélküliség véres általánosságának. Üresség az, ami marad. VÉRÁZTATTA szobát vizionálunk, amelyben már nem alkotódik semmilyen élet, nincsen sem nemzés sem keletkezés, csupán megszáradt, megalvadt vér, minden egyes felületre rászáradt vörös rétegek. Semmi sem tekinthető végső evidenciának, nincs egyetlen alkotóeleme a világnak, amelyhez lenne értelme ragaszkodnunk. Ez a fajta kegyetlen gondolkodás nagyon messzire esik bármilyen egyetemes moráltól, ugyanis hiányzik ebből a világlátásból a végső bizonyosság, amely méltó volna a szeretetünkre. Ugyanakkor mégiscsak konzekvens: mindenben kövesd önmagad!

Nem véletlen, hogy a késő középkori Európa képtelen volt bármit is kezdeni Gilles de Reis európai buddhizmusával, messze meghaladta ez az alakzat ugyanis korát. A dühöngő, ugyanakkor vágytalan lovag oximoron, amely a nyugati gondolkodásba nem fér bele. Kénytelenek voltak elégetni őt. Elemésztődött a bőségben, de csak azért, hogy elérhesse a teljes kiürülés és szenvedélymentesség stádiumát. Elélvezése egy kiélvezés volt, ami az élettől végtelen távolságra helyezte mind őt, mind az áldozatait. Az már a tragédia személyes aspektusának róható fel, hogy az egyházi hatóságok nem engedték, hogy útjának legvégére érhessen. Még a szoba vagy a kriptá egészére ráarakódó vérréteg sem tarthat igényt a pervertált szeretetre, ebben is kizárólag a lecsupaszítás újabb feladatát láthatjuk. Nem csak az összes morális szabályt kell kibelezni, és áthágni, hanem minden bizonyosságot és megrögzültséget le kell taszítani a véráztatva mélységeibe. Mint fogalmaz *David Kilpatrick* a feláldozás kapcsán, "*a rituális helyszín utal egy az anyag és a szellem közötti párbeszédre, amely a szellem és a hús onto-teo-logikai különválasztásának elhamvasztott maradványaiban újraegyesül.*"⁵ A feláldozás átjárhatóbbá teszi a valóságot, megszüntetve a merevnek, sőt, összeegyeztethetetlennek tűnő különválasztásokat is, mint amilyenek az egyébként nagyon leegyszerűsített test/szellem vagy szent/profán ellentétpárok. Nagyon is leegyszerűsítőek azok a nézetek, amelyek a fúzióra, a közösségben történő feloldódásra redukálnák az áldozatot. Nincsen értelme ennek a redukciónak, ami a megsemmisülésnek vagy akár az önmegsemmisítésnek valamilyen közösségmegváltó szerepet tulajdonítana. Az egyetlen közösség ami igazán számít, az a feláldozó mint mágikus aktornak az önmagával való közösségvállalása. Létezik az áldozatnak egy olyan módja, amely nem táplálja a minden ellentmondást feloldó egyénfeletti Közösség illúzióját.⁶ Ha van bármi afirmatív Gilles tetteiben, akkor ez az önvallomásban és az autonómiában érhető tetten. A vérszomjas pedofil önazonosságon túli identitásában, egészen méltatlannak, feldolgozhatatlannak

⁵ Kilpatrick, David (2011): *Writing with Blood. The Sacrificial Dramatist as Tragic Man* (Oulu and Gainesville: EyeCorner Press), 107.

⁶ Kilpatrick 2011: 110.

bizonyul a konvencionalitás által szabályozott közösség számára. Ő egyéniség, aki az egész világot meghódítja, sőt, magábafoglalja. Csak Gilles van. Csak Én vagyok. A politikumot is darabokra tépi az az engesztelhetetlen akarat, amelynek következetlensége felemészti az általa uralt vidék termékenységét. Egész falvakat népteleníthetett volna el a morális autonómia útjára lépő libertinus urak őrzöngése: egy elnéptelenedő Franciaország látomásától kívánták az egyházatyák megóvni a korabeli közvéleményt, amely még nem volt kellően érett a demográfiai kihalás elfogadására. Márpedig az Ószövetségben ezt olvashatjuk Ézsaiás próféta szájából: „Ujjongj, te meddő, aki nem szültél, vigadj és örvendj, aki nem vajúdtál, mert több a gyermeke az elhagyottnak, mint a férjes asszonnak.”⁷ A jövőtlenség nem jelent egyet a gyermeki szépség teljes tagadásával. Szellemi értelemben a gyermektelen nemzeni. Éppenséggel Gilles-t is élénken foglalkoztatta áldozatainak szépsége. A szép halál fiatalon érhető el. Egyfajta örömet lelt abban, hogy felfedezze a szépséget, az esztétikai értéket az általa és bűntársai által elképesztő módon szétszaggatott hullákban. Mint olvasható egy szemtanú vallomásában, "gyakran örült amikor megcsókolta egyik vagy másik lemészárolt gyermeket, akiknek a testrészeit megvizsgálta, vagy azokat akiket más vizsgált és általa a legszebb arcúként lett elkönyvelve."⁸ Kifordult szépségverseny volna ez, amelyben a testi szépség mint afféle materiális, primitív érték diadalmaskodik minden egyéb szempont rovására? Aligha tévednénk, ha azt mondanánk hogy ez nagymértékű leegyszerűsítés volna, ugyanis a szép arc összefügg az ártatlanság elvével is. Ebben a korszakban általánosan elfogadott volt a fiziognómia azon kitétele, mely szerint külső és belső között összhang található. A testi konstitúció visszatükröz valamit a belső minőségéből. Aki csúf, az aligha lehet bűntelen. Így a kedves, ártatlan arc az érintetlenség szentségét sugározza kifelé, míg a rútság a romlottságot hivatott kommunikálni. Akármit is gondolunk ezen kulturális előítéletekről, annyi mindenképpen érdekes Gilles átesztétizált cselekedeteiben, hogy ő is tartja magát a szellemi és a testi közötti harmónia tanához. A kéjgyilkos igenis rendelkezik metafizikai céllal, nevezetesen a test és lélek összhangjának megteremtését célozza meg minden egyes gyilkos tétével. Nem mindegy, mennyire szép az, akit széttép és mindörökké áldozattá magasztosít. A külső testi reakciók és a morális jelleg közötti korrespondenciának a kulturális áthagyományozott képzelete a szemtanúk elbeszéléseiben is feltűnik, mint amikor de Rais bárójának kilövelléseiről ekképpen tanúskodik az egyik megkérdezett: "hozzádörzsölve péniszét az említett gyermekek hasához, igencsak nagy élvezetet talált ebben, és annyira felizgult, hogy a sperma - bűnös módon - és úgy, ahogy annak nem kéne, kilövellt a gyermekek hasára."⁹ A bűnnek egy olyan fokát éri el a báró, aminek hatására már a sperma sem úgy viselkedik, ahogyan azt az eddigiek alapján megszokhattuk volna. Szemben az egészséges ondóval, amelynek csupán nagy erőfeszítések árán szabadna kiobbannia a merev péniszből, a bűnös spermiumfolyam a lehető legenyhébb inger hatására is kilövell a rendellenes nemi szervből. A korai magömlés több, mint betegség: istenkáromló bűn. Isten a világot jónak teremtette, legalábbis a hagyományos monoteista narratívák alapján, és nem akarhatja a rosszat. A rosszasságot a szabad akarat vezeti be a világba. Ezzel az optimista világgéppel szemben a korai magömlés, bármely egyéb devianciával együtt, a világ eredendő félresikerültségének gyanúját veti fel. Ha Isten jó volna, nem robbanhatna ki oly nagy intenzitással a gyermeki ártatlanság hatására merevedő péniszből a fehérség, ami nem melleleg szintén a szüzieség egyik szimbóluma.

⁷ Ézs. 54,1

⁸ Bataille 1990 [1959]: 232.

⁹ Bataille 1990 [1959]: 234.

A bűnös-ként titulált pedofil ondóróról képtelenség elhinni, hogy annak fehérsége bármilyen értelemben is autentikus lehet. Ez a világosság valójában álca, amely a sperma fekete jellegét rejt el a tekintet elől. Kedvenc gyermekei fejét különös előszeretettel vágta le Gilles, "sokszor csókolgatta azon fejet ami neki legtöbb örömet adott."¹⁰ Szép az, ami az önelvesztésre csábít. Az ártatlanság mint csáberővel bíró gravitáció bekebelezi a bűn fekete spermáját, és nem hagyhat egyetlen szemléltőt sem értintetlenül. Míg az úgynevezett normálisok köréből aligha képes a rontásra irányuló ingerület kiváltására az ártatlan lény látványa, addig az aberrált számára valóságos invitációnak tekinthető a szép arc. Minden azon múlik - végső soron az igazság is - hogy ki ér oda hamarabb a gyerekekhez. Vagy a rontást hozó pedofil, akinek a jogainak az intézményesülése egyébként már a holnap egyre inkább visszhangzó zenéje, vagy a védelmező. De vajon bármelyikük is mentes a rosszhiszeműségtől? Bármely szereplő rendelkezik végső igazsággal? De Rais bárója is ember, még hozzá egy olyan eltévelyedett luciferiánus lélek, aki a szép, sőt, az általa vizionált jó felé vonzódott, számára végzetes módon. Életét adta a szépségnek az esztétikumnak eme mártírja, így még csak azt sem mondhatjuk, hogy ne élt és halt volna következetes módon. Bűne a leplezetlenségben rejlik, abban hogy a tetemeket, vérfolyamokat és hamvakat immáron képtelennek bizonyult megfelelően véka alá rejtteni. Korunkban sem divatos a rosszról, a rejtetről, a háttérről, az álcáról beszélni. Vagyis, legfeljebb az álca felülete tartozik a megérinthető dolgok közé. Pedofil, vagy egyéb értelemben deviáns az, aki az ártatlanság vélelmének fátylát fellibbenti, és kellőképpen bátor beletekinteni az alatta megbúvó kongó ürességbe. Voltak olyan gyermekek is, akiket nem gyilkolt meg Gilles, ezek voltak azok akik képesek voltak megtartani a titkokat. Bennük megbízott, mivel tudta hogy nem kotyogják el az általuk látott elképesztő, véres látványokat. Nem riadt vissza de Rais bárója a démonidézéstől sem, olyannyira telve volt az ismeretlen iránti kíváncsisággal.¹¹ Valóban akkora bűn volna az ismeretlen, a láthatatlan iránti sóvárgás?

Az utolsók akik megmaradnak azok, akik alkalmasnak bizonyulnak a titoktartásra, akkor is ha a titok a legförtelmesebb valóságot alkotja. Az utolsó kereszt abból a szívből árad kifelé, amely az ártatlan test megnyílása által meghihletett péniszből rendezetlenül tör elő. Belelátunk a legsajátabb életbe, az önfeltárlás adódásába, melynek igazsága elől képtelenség akármekkora sebességgel menekülni, képtelenség kikerülni annak rendkívüliségét. A felszín abszurdítása csak halvány visszfénye a mélység húsának véres rejtelmének. A kitégült sebből az utolsó hívők meríthetnek lelküknek való táplálékot, meggyötörve az üldöztetések és megvetések csapásaitól. Okkult vallásukat titokban gyakorolják, kegytárgyak nélkül a homályban lévő fegyelmezett imádkozók. Minden vörös, csupán a kereszt marad meg fehérnek, érintetlennek és büntetlennek, még a bűn és a rontás közepette is. Ennek a fajta meztelenségnek rejtettnek kell lennie, a színes függönyök mögötti megszáradt vérnek nem szabad napvilágra kerülnie, másképp felrobbanna a nyilvánosság, és örökre elveszne az érzékiség visszahúzódó szentsége. Soha vissza nem térő kéj az, amelyet titokban végeznek az Úr hívei, ők a feketeség mögötti fényre vágnak, arra a világosságra mely beragyogja az összes felszínt, még azokat a romlott testeket is, amelyeket elhagytak és a földbe süllyesztettek, vagy akár elhamvasztottak a titoktartók. Egyedül az marad meg, aki a sötétség mögötti fényre összpontosítva keresztet rajzol és lövell ki magából. A titok luxus, ami még a sötétben is bevilágítja az érzékiség szétrobbanó szerveit, vonalait, alakjait és mozdulatait. A megfoghatatlanból táplálkozva válunk képessé megemészteni a feltartóztathatatlan vörösség elmondhatatlan villanásait.

¹⁰ Bataille 1990 [1959]: 237.

¹¹ Bataille 1990 [1959]: 238.